Jak byste vlastními slovy popsali/reflektovali svůj vztah k přírodě a životnímu prostředí? Zkuste použít tak jednoduchá slova, aby vám rozumělo osmileté dítě (rozsah min. 900 znaků s mezerami).	Jak byste prostřednictvím pěti charakteristik vztahu k přírodě a životnímu prostředí popsali/reflektovali svůj vztah k přírodě a životnímu prostředí (rozsah min. 900 znaků s mezerami)?
Mám ráda chození do přírody, třeba do lesa nebo na pole, abych tam mohla potkat ptáčky a brouky a mohla si hladit lístky rostlin, najít ovoce, které se dá hned sníst a abych tam neslyšela hukot aut. Když nejdu na nějakou procházku každý den, cítím se pak trochu smutná a nervózní. Naopak když jsem v přírodě, baví mě se jen tak zastavit a koukat a poslouchat a cítím se z toho pak mnohem veseleji. Taky mám ráda zvířátka a hodně by mě zajímalo, co si o světě myslí. Vždycky mě zamrzí, když si vzpomenu, že spousta lidí zvířátka jí. Vůbec nechápu, jak někdo může milovat svého psa a přitom mu nevadí třeba sníst králíka. Hodně se bojím, že přijdeme o všechna čtyři roční období a budeme tu mít už jen hrozné horko a hroznou zimu. Lidi třeba jsou schopni pokácet krásný starý kouzelný les, aby místo toho vykopali důl, špinavou a prašivou díru v zemi, ze kterého berou uhlí a to potom pálí a vůbec jim nevadí, že kvůli tomu se pak nestřídají roční období, prší málo nebo na nesprávných místech. Celá planeta je složitě propojená a když lidi něco dělají, může se to skrze počasí a podnebí strašlivě obrátit proti nim. Kdysi se dalo pít třeba vodu z potoka, ale dnes se bojím, že je skoro všechna voda znečištěná něčím chemickým.	Můj vztah se do značné míry projevuje skrze environmentální vědomí, to mám asi natolik prohloubené, že si environmentální dopady uvědomuji při téměř všech každodenních banálních činnostech a snažím se je na to konto měnit a eliminovat, což nezabraňuje tomu, že se kvůli nim velmi často cítím extrémně smutná. Co se týče potřeby pobytu v přírodě, posledních několik let se jen prohlubuje. Před pár lety, řekla bych, jsem ji vůbec nepociťovala, kdežto teď poslední dobou projdu aspoň neurbanizovaným prostředím každý den a ideálně si minimálně na hodinu vyrazím do lesa. Pokud tomu tak není víc než jeden den, začínám pociťovat větší napětí a všechny sociální problémy a mezilidské vztahy se mi začínají zdát neřešitelné. Ohledně estetického vztahu k přírodě, to je podle mého názoru velmi složité posoudit. Určitě mi vizuálně přijdou mnohé biotopy atraktivní; dívat se do údolí ze stráně, na stromy s různými poměry zažloutlých listů, na jejich odlesky v řece, to, že mi přijde důležité chodit stejnou trasu, resp. procházky podobným typem biotopů mnohokrát za rok, abych viděla, jakým způsobem se proměňují v rámci ročních období, různého počasí a denní doby -nejsem si ale jistá, jak to porovnat s ostatními lidmi. Kde na škále schopnosti estetického vnímání se pohybuji, to opravdu nevím. Podle mého názoru nemám téměř žádné schopnosti literárně, dramaticky, poeticky či jiným druhem umění vyjádřit své pocity z výletů do přírody, ani jsem se o to nijak nesnažila a nemám srovnání s tím, zda jsem v tomto nechávání se uchvátit přírodní krásou spíše průměrná nebo jiná. Ohledně adaptace na přírodu to je podobné jako s estetikou. Řekla bych například, že mi nikdy není zima, ale zároveň nedovedu dlouho vytrvale moknout za předpokladu, že nemám kde uschnout. Mám pocit, že se v přírodě obrňuji dobrým vybavením, není to ale tak, že bych si kupovala speciální outdoorové oblečení, ale spíše tím, že většinou nosím troje ponožky a dvoje kalhoty, protože zkrátka preferuji, když je mi teplo než když je mi zima.

K přírodě mě vedla rodina už od malička. Jakožto klasičtí měšťáci jsme trávili víkendy u dědy na hájence - celé dny v lese strávené procházkami, houbařením, stavěním bunkrů nebo pouštěním lodiček v potoce. Tam jsem se naučila, že v lese se nekřičí, chráněné květiny netrhají a zvířata tiše pozorují. Až o hodně let později jsem začala přemýšlet, proč ta stejná zvířata jíme, jestli je košer, že děda pálí v ohništi petflašky nebo že na hájenku jezdíme každý týden autem. Každopádně dětství strávené v lese ve mě zůstalo a neumím si představit, jak by život bez přírody vypadal. Je to místo, kam si chodím odpočinout a nabrat inspiraci. Z "typu" environmentalistů bych se označila asi za outdoorového nadšence. V přírodě pořád trávím spoustu času, nejraději chozením po horách nebo tajgou na severu, koupáním v jezerech, stopováním sobů a zíráním na hvězdnou oblohu (jakkoli klišoidně to může znít; na všudypřítomné krvelačné komáry přes rok radši vždycky zapomenu). Akorát mě to posledních pár let začíná trápit, protože vím, že svým cestováním životní prostředí dost zatěžuju. A taky mi najednou přestala "stačit" česká příroda, která oproti té zahraniční zkrátka není tak...? Není už ani tak svobodná a pustá. A když se jednou vykoupete v průzračných jezerech a řekách v Norsku, těžko se pak leze do brněnské přehrady. To se ovšem změnilo letos v létě, kdy jsem se omylem přizabila a dva měsíce strávila mezi nemocnicí a postelí. Ještě nikdy jsem nebyla raději, když jsem konečně byla schopná vylézt ven a mohla se projít kolem rybníků v Holáskách. Zachování (nejen divoké) přírody je pro mě tedy jeden z velkých důvodů, proč se snažit nezanechávat takovou ekologickou stopu. Další je pak životní prostředí obecně - abychom měli kde žít, (dobře žít?) a abychom naší destruktivní činností neutiskovali další bytosti, které si tu zaslouží žít úplně stejně.	Ze všech charakteristik vztahu k přírodě a životnímu prostředí u mě jasně dominuje potřeba kontaktu s přírodou. Do přírody už odmalička chodím často a ráda, a když jsem dlouho bez ní, chybí mi. Ráda objevuji na vlastní pěst místa, která ještě nejsou obležená davy turistů - ta většinou mívají i horší přístupnost, což souvisí s druhou charakteristikou, adaptací na přírodní podmínky, kterou jsem až donedávna měla myslím docela vysokou, ač ne úplně do extrému. Většinou spáváme pod stanem, pod širákem jen výjimečně v létě; miluju koupání v divoké vodě, klidně i v nižších teplotách (což je docela zvláštní vzhledem k tomu, že doma se nejsem schopná sprchovat studenou); chodíváme vícedenní přechody… Většina z toho teď už neplatí, protože mám za sebou půldruhý rok plný zdravotních patálií, ale věřím, že se zase vrátím. Estetický postoj mám asi mírný až střední; ráda se přírodou nechám unést a ještě raději ji fotím, hledám v ní různé detaily. Stejně tak etický postoj. Sice mě dost silně zasáhne, když vidím, jak někdo ubližuje přírodě a jiným bytostem, které se nemají jak bránit, ale na druhou stranu jim svojí existencí a nešetrným chováním nepřímo ubližuji také, takže by bylo dost pokrytecké tvrdit, že mám k přírodě nějaké hluboké etické postoje, když podle nich zcela nejednám. S tím souvisí mé environmentální vědomí. Střední? Ačkoliv si uvědomuji závažnost environmentálních problémů a je mi smutno z toho, co se děje - přírodě, planetě, lidem i jiným tvorům - a snažím se nebýt člověkem, který k této destrukci výrazně přispívá, pořád jsou oblasti, kde mám hodně co zlepšit (potraviny, energie) a oblasti, kterých se nejsem a zřejmě ani nikdy nebudu schopná vzdát (cestování - ač zatím po Evropě po zemi, vím, že jednou poletím za oceán a nezastaví mě ani ten hlásek v hlavě, co už teď naštvaně křičí, že jsem sobec).

V prírode sa cítim lepšie, než kdekoľvek inde. Keď vojdem do lesa, všetky starosti a každonenné problémy nechám doma. Je to tak trochu, akoby sa zastavil čas. Myslím, že je to hlavne preto, lebo ako malá som trávila všetky víkendy v prírode. Na jar a na jeseň sme chodili na turistiku, v lete kúpať sa v Štiavnických tajchoch, a v zime na bežky. Vonku v prírode sme vždy boli celá rodina spolu a nič nás nerušilo, mohli sme sa rozprávať, a plnohodnotne tráviť náš spoločný čas. Postupne sa k pocitu, že v lese sa cítim dobre a že je to jediné miesto, kde si vždy zaručene oddýchnem, pridalo aj to, že chcem, aby sme túto možnosť mali aj naďalej. Vidieť rúbaniská na miestach, kam sme chodievali zbierať huby a maliny, mi robí starosti. A keď sa človek začne zaujímať o jednu vec, ktorá súvisí so životným prostredím, dozvie sa o mnoho ďalších. Napríklad o tom, že sposob, akým pestujeme jedlo, vyčerpáva zem natoľko, že my sami máme z jedla menej a menej živín. Alebo o tom, že ľudia žijúci na ostrovoch musia opustiť svoj domov "len" preto, lebo stúpajúca hladina oceánu im uberá priestor pre život. Záleží mi na tom, aby sme nekonzervovali iba pár kusov nedotknutej prírody pre rekreáciu, ale aby prostredie v ktorom žijeme my a mnohé ďalšie organizmy, nás neodmietlo natoľko, že vyhnieme. Čo sa raz aj tak stane. Ale utrpeniu spojeného s tým, že budeme mať čím ďalej tým menej zdrojov pre čím ďalej tým vačšie množstvo ľudí, ma desí. A ak možem akokoľvek prispieť k tomu, aby bolo takéhoto utrpenia na svete menej, je to doležitejšie než čokoľvek iné, čo možem pre seba i pre ostatných urobiť.	Keďže kvantifikácia a škály sú niečo, s čím moj mozog dobre pracuje, zhodnotila by som svoj "vzťah k prírode a ŽP" následovne: skor vyššia potreba kontaktu s prírodou, estetické a etické postoje k prírode a environmentálne znepokojenie, stredná adaptácia na prírodné podmienky. Len čo to tu píše, napadne mi, že si zrejme dosť fandím. No na druhej strane, ak by som vnímala tieto škály ako hodnotovo nezafarbené, nemusela by som pociťovať obavu, že svoj vzťah k prírode a ŽP vidím v lepšom svetle, než skutočne je. Napr. svoju adaptáciu pre prírodné podmienky považujem za "strednú", preto lebo čas strávený na horách a v lesoch počas detských rokov mi dal možnosť naučiť sa veľa o orientácii, jedlých a liečivých rastlinách, ochrane pred predátormi či prírodnými živlami. Na druhej strane som však v lese či inej voľnej prírode nikdy nespala a keď nemusím, v sichravom či upršanom počasí sa do prírody nepúšťam. To v návaznosti ovplyvňuje moje možnosti s ohľadom na potrebu kontaktu s prírodným prostredím. Svoj voľný čas najradšej trávim vonku, v lese, medzi stromami, na lúke, chodzou či turistikou... no len dovtedy, dokedy nemusím prekonávať príliš veľa adaptačných bariér, najma v období jesene (podzimu). Estetické a etické postoje majú pre mňa osobne tiež veľkú návaznosť, no skor v tom, že sa navzájom podporujú. Keďže je moja mama výtvarníčka a moj dedo krajinkársky fotograf, náš pobyt v prírode bol vždy spojený aj s estetickým prežívaním. Preto teraz aj ja sama vnímam po ceste prírodou vzory na kore stromov, odrazy v kalužiach, mohutnosť oblakov a desiatky odtieňov lesa rozprestierajúceho sa na opačnej strane údolia. Neviem to s istotou, ale myslím si, že už ako malá som sa (v rámci možností) zaoberala etikou ľudského postoja voči prírode a "mimo-ľudského" sveta. Zrejme to bolo aspoň čiastočne sposobené tým, že som mala možnosť poznať význam a estetickú krásu živočíchov, rastlín, a krajinných štruktúr mimo mesto. Ešte dodnes si zo mňa dedo uťahuje, že už ako sedemročná som mu zabraňovala zabiť muchu krúžiacu okolo stola, lebo "aj mucha má právo na život". A z toho vlastne plynie moj (nedokonalý) etický postoj k prírode, z presvedčenia, že homo sappiens nie je vrcholom žiadnej pyramídy a že jeho potreby nie sú o nič viac a o nič menej doležité než potreby ostatných živých organizmov. Keď to tu tak píšem, uvedomuje si, že je pre mňa ťažké oddeliť od seba etický postoj k prírode a environmentálne vedomie. Ale je dosť možné, že sa prelínajú natoľko, že ich nedokážem samostatne vyjadriť.
keď sa povie príroda, človek si automaticky vybaví lesy, lúky, hory, prales, zvieratá a rastliny žijúce na týchto miestach (bolo by ale na diskusiu či vlastne iba toto môžeme považovať za prírodu). ja na tieto miesta chodím rada, nabíja ma energiou, a snažím sa vždy uvedomovať si fakt, akí sme lucky, že toto tu pre nás existuje a že by sme to mali viac chrániť. chovám sa úctivo ku zvieratám v nej žijúcich, zbieram z nej odpadky a dodržiavam zásady správneho chovania v prírode (ne)zakladanie ohňa apod.) napriek tomu sa aj nepriamo podieľam na negatívnych zásahoch do prírody akými sú napr. asfaltová cyklocesta skrze CHKO. preto mám potrebu viac pochopiť procesom prírody (životného prostredia) aby som ju mohla viac chrániť, vážiť si ju, ako ju nebrať ako zdroj príp. navádzať k tomu aj iných ľudí - preto chodím na tento predmet :) pretože bez prírody neprežijeme-poskytuje nám vodu, pôdu, kyslík..a tieto zdroje tu nebudú večne ak sa budeme chovať tak ako sa teraz chováme	myslím si, že zapadám do prvej charakteristiky - potreba kontaktu s prírodou. vždy sa veľmi teším ak sa mi podarí ísť na víkend z Brna domov, pretože bývam rovno pri CHKO (za 10 minút z domu som v lese). najväčším highlightom môjho leta a zimy je vždy pobyt v horách, ak som príliš dlhý čas v mestskom prostredí, som nervózna a potrebujem "dobiť baterky" aspoň niekde v priľahlom lese. myslím si, že spĺňam aj druhú charakteristiku adaptácie na prírodné podmienky, aj keď nie 100percentne. dobre sa v lese/horách orientujem, nerobí mi problém nocľah v prírode, rada zbieram a objavujem hocijaké plodiny, ale je pravda že si "pomáham" outdoorovým vybavením. čo sa týka estetického postoju - v prírode viem myšlienky vypnúť a naozaj si užívať ten čistý vzduch, rôzne vône, zvuky vtákov apod. a spätné vybavovanie týchto spomienok ma neskôr upokojuje. etický - netrhám v prírode rastliny (okrem plodov), neruším a nezabíjam zvieratá. environmentálne vedomie - snažím sa chovať čo najšetrnejšie k životnému prostrediu - či už čo sa týka odpadu, šetrenia energiami, výberu stravy, podpory politických strán alebo aktivizmu.

Najvýstižnejšie by som svoj vzťah k prírode popísala slovami patriť, komfort, útecha, vydýchnutie, sloboda. Myslím, že môj vzťah pramení z komfortu, ktorý mi poskytuje myšlienka, že som súčasťou väčšieho celku, odborne by som ho asi pomenovala ako ekosystém. Myšlienka na to, že som súčasťou prírody a prostredia, rovnako ako jednoduché momenty (nechať medzi prstami plynúť kavyl na lúke, pozerať sa ako voda obteká nohy v studenom potoku,...), ktoré mi tento fakt pripomínajú, je pre mňa nesmierne ukľudňujúca. Znamená pre mňa, že niekam patrím. Pritom človek vlastne nemusí robiť vôbec nič aby bol súčasťou životného prostredia, stačí že je. Dôležité potom ale asi je, akou súčasťou sa snaží byť. Príroda je pre mňa zdrojom údivu a často tiež pocitu, že nie všetko je nutné pochopiť, niekedy stačí len sa pozerať a usmievať. Je symbolom stability v nestabilite, tajomstva v jednoduchosti, spojenia protichodných pólov do jedného celku.	Keď po prečítaní textu reflektujem svoj vzťah k prírode a riadky, ktoré som napísala pred chvíľou, ako prvé vidím, že svoj text začínam vetami o charakteristike „potřeba kontaktu s přírodou“. Predpokladám teda, že tento pilier mám rozvinutý najviac. Pocit potreby kontaktu sa vo mne ozýva hlavne, keď strácam pocity popísané v minulom odstavci, slobodu, komfort, prináležitosť. Vo svojom vzťahu k prírode a životnému prostrediu vnímam významne tiež estetický postoj, estetickú radosť v obdive, ktorú mi príroda prináša. Myslím si, že environmentálne vedomie u mňa predchádzal etický postoj k prírode, ktorý vnímam od detstva (niekedy možno až príliž oduševnene). Celkové environmentálne vedomie naopak budujem v posledných rokoch a predstavuje pre mňa charakteristiku, na ktorej sa dá výrazne pracovať. Ako najmenej rozvinutý sama u seba vnímam pilier/charakteristiku „adaptace na přírodní podmínky“. S nedostatočným rozvinutím tejto charakteristiky sa stretávam často počas dlhších pobytov v prírode a rada by som jej viac čelila. Zdanlivá bezmocnosť pri zvládaní chladu, ktorej som schopná prepadnúť, je pre mňa limitujúcim faktorom v prežívaní prírody. Zatiaľ som sa však tejto charakteristike nebola schopná postaviť podľa svojich predstáv, naopak ju často odsúvam spomínaným outdoorovým vybavením. Celkovo vnímam, že nemám uvedených 5 charakteristík úplne v rovnováhe. No hoci som o nich doteraz nepremýšľala v danom rozdelení a definícií, svoj vzťah k prírode sa snažím vylaďovať a harmonizovať.

V zásadě sama nevím jak bych svůj vztah k přírodě a životnímu prostředí popsala. Jedno slovo, které mě napadá je "nevyvážený". Sama jezdím na dětské tábory a učím děti jak se k přírodě chovat. Nenechávat odpadky v přírodě, být opatrný k různým rostlinným a živočisným druhům a jak je důležitá diverzita přírody. Sama poté ve městě znechuceně sleduji ostatní, kteří netřídí či velmi okatě znečišťují životní prostředí ať takovým nebo onakým způsobem. Na druhou stranu jsem si velmi vědoma svých "prohřešků" vůči přírodě, kterým zkrátka nejsem ochotna se vzdát. Prvním příkladem na mysli jsou dlouhé horké sprchy, nebo pohodlná jízda v autě. Jsem schopna plnit jednoduché zásady, ale jakmile se začne změna týkat mé rutiny nebo možná spíše emocí, postavím si nepropustnou zeď a odmítám se účastnit jakékoliv debaty. Za nejhorší však nepovažuji že tyto věci dělám, ale že reálně nemám touhu je změnit. Uvědomuji si disonanci svého chování a sama sebe v tomto ohledu často nechápu.	Ve své předchozí odpovědi jsem reflektovala v podstatě pouze z hlediska jedné charakteristiky a to enviromantálního vědomí. Myslím si že mám poměrně vysokou úroveň enviromentálního vědomí, byť nutně nedělám vše tak jak by mé ideální já dělalo, snažím se a krůček po krůčku se snažím donutit sebe sama eliminovat škodlivé chování z mé denní rutiny. Spíše předpokládám střední potřebu kontaktu s přírodou. Je pro mě nutné v přírodě být a potřebuji ji k provětrání hlavy, sportu a udělání si času pro sebe. Přesto si však uvědomuji, že znám mnohem více lidí, kteří se bez přírody neobejdou, neustále o ní mluví a mají nutkavou potřebu se do ní vracet co nejdříve a nejrychleji. Já osobně mám takovou potřebu pokud se cítím přepracovaná či vystresovaná, ne však v takové frekvenci jako zmíněné osoby. Svou adaptaci na přírodní podmínky klasifikuji jako také střední. Sama jsem procestovala část světa s krosnou na zádech, kdy jsme spávali pod širákem. V poušti, u jezer i jsme se prodírali pralesem. Základní techniky rozdělání ohně umím, ale nedělám si iluze a uvědomuji si že jsou mnohem náročnější podmínky. Jsem si vědoma že bych nezvládla kruté mrazy antarktidy či šplhání na K2. Přesto však sama sebe nepokládám za člověka, který potřebuje do přírody nutně repelent, přenosnou sprchu a další pomůcky ulehčující jeho pobyt. Jako střední (nebo lehce sníženou) považuji mou úroveň estetického vnímání přírody. Byť ráda ocením barvy západu slunce, paprsky prodírající se skrz zamlžené nebe nebo nádherné husté lesy, nejsem člověk který by v této kráse byl schopen vidět neco víc. Nejsem ani člověk, který by se při procházce zastavil a obdivoval květy rostliny nebo k ní přivonil. Zkrátka jsem nikdy necítila tu potřebu. Poslední a nejnižší ze všech je podle mě úroveň mého etického vnímání. Teprve teď si uvědomuji jak moc kážu o ochraně zvířat a nemám ráda různé štvanice atd. a přitom mi zdaleka nedělá problém zabít pavouka/komára/hada pokud nějakého v přírodě potkám.

Svůj vztah k přírodě bych definovala jako pozitivní, plný lásky. To, kde se právě pohybuju, dokáže ovlivnit mou náladu – cítím se líp např. někde v lese, než když jdu ráno po rušné ulici, kde projíždí auto za autem. Stejně tak počasí – v přírodě si to užívám, i když třeba poprchává a je pošmourno, ono ty zamlžené lesy mají taky svoje kouzlo – jiné to je, když jde člověk v takovém počasí po chodníku mezi auty. Jako už asi mírně deformovaný městský člověk si užívám i to, když procházím Lužánkami. Neomrzí se mi to, i když tudy chodím snad každý den. Možná je v mém vztahu i obrovské zaujetí, fascinovaní – někdy se zastavím a koukám na strom s červeným listím, na námrazu na trávě, na sluneční paprsky utvářející „čáry“ v mlze, na výhled, který se mi naskýtá když vylezu na kopec. Jsou to drobnosti, které mi dokáží vykouzlit úsměv na tváři. Občas jsem líná a nikam se mi nechce, ale pak vyjdu ven, a jsem ráda. Přijde mi kouzelný i ten pocit přijít zmrzlá zvenku, protože pak se zachumlám a dám si teplé kakao a jsem tak příjemně unavená. Je tam asi nějaká potřeba kontaktu.	Myslím, že to, co jsem popsala v první části úkolu, zcela odpovídá estetickému postoji k přírodě. Možná ten strom s červeným listím plno lidí jen obejde a vůbec je nezajímá. Dovedu si nějakým způsobem vybavit scenérii, kterou jsem viděla před dvěma měsíci. Když jsem v přírodě, tak se na ni soustředím, což mi pomáhá se odreagovat od každodenních starostí. Okrajově jsem zmínila i nějakou potřebu kontaktu, ale nejsem ten typický útěkář z města. Ale když čtu charakteristiku, tento popis na mě v nějaké míře sedí, jen se možná nechávám příliš semlít pocitem odpovědnosti a toho, jak „musím být produktivní.“ Vždycky jsem chovala nějaké zvířátko. Poslední tři roky se mi jakž takž daří pěstovat kytky. Naproti posteli mám na zdi vylepené obrázky přírody z kalendáře, moře, stromy, jezero. Možná si tak něco kompenzuju? Nebo jen oceňuju estetiku těch obrázků? Nevím. Co se týče adaptace, jsem podle mě průměr. Možná nižší průměr. Zvládnu spát pod stanem, s přemáháním i pod širákem, koupat se celý týden bez mýdla a šampónu v jezeře, projít bahnem. sedávat v trávě, ušmudlat si ruce i oblečení od hlíny, ale bez sirek nebo zapalovače oheň nerozdělám, nedokážu už identifikovat tolik druhů hub, jako když jsem byla menší (což je dost smutné), nemám ráda hmyz, nevím, co se dá jíst – neznám ty vychytávky typu kořen lopuchu je něco jako mrkev (snad vyjma tady této). Environmentální vědomí mám dle mého názoru poměrně vysoké. Což asi na enviru nebude nic výjimečného:)) Nedokážu ale jednoznačně identifikovat svůj etický postoj k přírodě. Spíš by se to asi blížilo tomu romanticko-spirituálnímu.

Už ako dieťa ma to ťahalo do prírody, či už do lesa alebo na lúku. Preč od ľudí, ľudských výrobkov a stavieb. Príjemná mäkká zem pod nohami, na rozdiel od tvrdého asfaltu. Šuchot lístia, na rozdiel od hluku motorov. Pokoj a samota, na rozdiel od ponáhľajúcich sa davov. Vôľnosť pohybu, hore dole po kopcoch, v do všetkých smerov po lúke, na rozdiel od prechodu pre chodcov, kde musí človek stáť na mieste niekedy aj 2 minúty a čakať kým prejdu autá. Voňavý a čerstvý vzduch na rozdiel od nepríjemného cigaretového dymu "od okoloidúceho"... a časom som sa dozvedal aj o tom aká je príroda dôležitá pre samotný život. Stromy a korálové útesy nám "čistia" vzduch. Dážď je potrebný pre rastliny, nie je len na to aby sme zmokli. Je toho oveľa viac, no životné prostredie už podla názvu "životné" pripomína že od neho záleží náš život a náš život závisí od rôznych vecí, no chodník, prechod, hluk motorov, davy to nie su...	Potrebu byť v prírode mám. Nemám rad mestá a každý víkend či vôľny deň, trávim v prírode. Iba minimálne množstvo víkendov som strávil doma (tento rok). Musím mať naozaj silný dôvod (učenie, písanie, rodinná oslava) ostať doma, inak mám pocit že som víkend premrhal a rozladí mi to celý nadchádzajúci týždeň, počas ktorého sa to snažim vynahradiť. Myslím si že som dosť adaptovaný na prírodné podmienky, neprekáža mi tma, vlhkosť, sneh, skoré/neskoré vystávania, teplo ani zima. V každých podmienkach som sa rád vydal na túru či len tak som sa išiel motať. Čo sa týka estetiky, tak pre mňa neexistuje krajší pohlaď ako pohlaď na prírodu (alebo pekné dievča ale aj to je príroda, nie?!). Viem oceniť každý jej kúsok a rád sa zameriavam na detaily, napríklad pri pozorovaní stromu. Tvary, textúra, ladné pohyby vo vetre, tu a tam prebehne veverička, alebo ďaťel. Proste krása. No najradšej mám výhlady pretože kombinujú rôzne prírodné prvky, otvárajú pohlaď na hranice vegetačných druhov, reliéf a kontrast oblohy. Etické postoje sú u každého rôzne. Často sa zamýšľam nad tým ako by svet vyzeral keby neexistovali peniaze. V prírode to je o boji --> silnejší víťazí. Vtedy mám také mierne sebauspokojenie, že asi by som aspoň chvíľu dokázal prežiť na rozdiel od ľudí, ktorý trávia víkendy pozeraním seriálov a chodia do kina aj keď svieti slnko (to je podla mňa hriech). Ďaľší postoj plynie z hodnoty života. Práve tým že silnejší zvíťazí, si ako ten silnejší musíme uvedomiť aký je život krehký a vzácny, preto je potrebné ho v prvom rade chrániť a iba v nevyhnutnom prípade oň niekoho/niečo pripraviť. Znepokojenie... To ide s tým... možno to nie sú dôsledky globálneho otepľovania a nemajú naň taký vplyv ako iné faktory, no už len cestou do prírody treba prekonať zápchu, v nej si človek uvedomí koľko je na svete áut, vidí polia a uvedomí si koľko toho ľudstvo skonzumuje a aj to ako často je vidieť zle poorané pole (to jest vertikálne zo svahom, čo spôsobuje ešte väčšiu eróziu), čo je dôkaz toho že človek čo pracuje s pôdou, zrejme nepozná ani základné vlastnosti pôdy. No a keď sa človek už nachádza v blízkosti národného parku, narazí na územie zastavané hotelmi, ubytovacími zariadeniami, parkoviská, obchody a iné ľudské stavby...(na úkor lesa či lúky) Našťastie ešte existuje vidiek a tak nie je vždy potrebné ísť do národných parkov či prírodných rezervácií aby sa ocitol v prírode a les na kopcoch okolo malej dedinky je úplne prázdny a človek tam môže chodiť vólne, pretože tam nie sú ani len turistické chodníčky. No keď už je environmentálne uvedomelý, vidí aj v lese ľudskú činnosť a to mu zase pripomenie, že takmer všetká príroda je aj tak už kotrolovaná/formovaná človekom a to mu zase spôsobí znepokojenie.

Ráda v přírodě trávím čas. Chodím po horách, spím pod širákem či zahradničím a opékám brambory v popelu. Přírodu obdivuju. Když mě obklopuje, jsem schopná jen stát a dívat se fascinovaně všude kolem mě s otevřenou pusou. Když šahám na přírodniny - kůru, hlínu, kámen, vodu...vzbuzuje to ve mě příjemné pocity a cítím se přítomně – nemusím na nic myslet a prostě jen tak pozorovat, co se děje kolem mě. Přírodu chápu jako jeden velký život, kterého jsme součástí. Půda, voda, rostliny, organismy všech různých tvarů, barev a kvalit umožňují, že jsme na živu. Jsem za to velmi vděčná a cením si toho. Komár stejně jako borůvka jsou jen různé podoby přírody a života, stejně jako člověk. Častokrát vidím v přírodě nějakou drobnost, která mě rozradostní. Jednou někde přelétne motýl, podruhé vidím na horách kamzíka či pěkný kousek dřeva. Když jím vlastní vypěstovanou zeleninu, sleduji roční období a sbírám různé rostliny i plody z luk i lesa, pomáhá mi to vztah k přírodě prohlubovat. Na jednu stranu mi něco poskytuje a já vidím kde a jak přesně, na druhou stranu při této činnosti můžu být vděčná a děkovat za tyto dary. Příroda také vzbuzuje příběhy, vytváří prostor pro fantazii a kreativitu. Když naopak jsem nějaký čas zavřená bez kontaktu s přírodou (v bytě, auto, supermarket), jsem protivná, bolí mě hlava a apatická. Příroda tedy ovlivňuje i mou duševní pohodu.	Svou potřebu kontaktu s přírodou bych popsala tak, že minimálně každý den potřebuji být venku, líbí se mi přírodní materiály a ráda se jimi obklopuji, nicméně zase bych kvůli tomu nevyhodila stále fungující věci z nepřírodních materiálů. Baví mě tvoření z přírodnin, různé sbírání čehokoliv, pěstování, plevání a jiné drobné činnosti v přírodě. Co se týče estetického postoje, příroda mě inspiruje, napadají mě v ní různé příběhy a také mě samotnou baví si číst o různých pověstech vztažených k danému místu. Ráda čtu fantasy, kde příroda hraje významnou a zároveň docela romantickou roli. Libí se mi krajinky s roubenými domy, ať už na obraze nebo ve skutečnosti. Adaptace na přírodní podmínky: Velmi ráda spím pod širákem, snídám na kameni nebo na louce a zažívám takové to několikadenní pobývání v přírodě. Nicméně, nejsem tak fyzicky zdatná i otrlá jako někteří mí známí a tedy na velehory nejsem a přece jen po celodenní propršené noci si raději zajdu do hospody na teplou polévku. Umím poznat různé jedlé rostliny, pěstovat si vlastní semínka i jídlo. Nejsem ale profík s mnohaletou praxí (zatím) Etický postoj k přírodě – Můj vztah k přírodě je partnerský až romanticko – spirituální. Environmentální vědomí se snažím stále rozšiřovat. V mém případě se odvíjí od návyků a informací, které mám k dispozici. Kromě konkrétních kroků, které se snažím dělat s co nejmenším dopadem na životním prostředí, se angažuji v určité míře i v oblasti osvěty...
Keď som vonku, či už len v parku alebo naozaj v prírode, vždy ma naplní pocit nekonečnej fascinácie a obdivu, túžby preskúmať všetky prírodné procesy a spojenia. Ak sa mi podarí byť v divokej prírode niekoľko dní, mám občas pocit, že som naozaj jej súčasťou, že sme jedno. Mám k prírode úctu a veľký rešpekt, racionálne si uvedomujem jej dôležitosť pre ľudský život. Myslím, že práve tento pocit sa odráža v mojom vzťahu k životnému prostrediu a neodbytnej antropocentrickej potreby ho chrániť. Príroda mi robí radosť, učí ma veľa vecí a veľa vecí mi dáva. Zároveň na mňa v takéto okamihy vždy dopadne pocit frustrácie z toho, že ľudia majú pocit, že príroda existuje len pre to, aby ju mohli využívať pre svoje materiálne uspokojenie. Keď na seba nedávam dostatočne pozor, veľa pracujem, chodím do školy a som stále zatvorená vo vnútri, niekedy zabudnem, že sme s prírodou vlastne jedno. Doma na byte si pestujeme desiatky rastlín, ktoré nám aspoň trochu navodzujú falošný pocit prírody. Ale rozhodne to nemá rovnaký efekt na moju duševnú pohodu, i keď je to esteticky príjemné.	Môj vzťah k prírode a životnému prostrediu za posledných približne päť rokov zosilnel, zintenzívnil. Výrazne vzrástla moja potreba kontaktu s prírodou. Prírodu som mala vždy rada, ale kedysi bola skôr príjemným spestrením, teraz je nutnosťou aby som sa cítila dobre. S adaptáciou na prírodné podmienky je to podobné, v lete sme vždy chodili pod stan na splavy a do hôr a v prírode som sa vždy vedela zaobísť. Teraz sú však moje výlety častejšie, moje schopnosti sa zlepšili, či už fyzické alebo praktické a naučila som sa veľa o rôznych jedlých a nejedlých rastlinách a hubách. Zároveň sa oveľa viac venujem pestovaniu, aj keď len vo veľmi obmedzenej miere mestských záhrad. Silne vyvinutý estetický postoj k prírode mám už od malička, vďaka svojej mame, ktorá ma naučila všímať si tie najmenšie detaily, skúmať kôru stromov či obdivovať chrobáky a posúvať ich z lesných chodníkov. Ku kladnému postoju k prírode, k rešpektu a k úcte som bola vychovávaná od malička, ale k prejaveniu sa tohto postoja do činov došlo u mňa až na vysokej škole, napríklad o vo forme prechodu na rastlinnú stravu či väčšiu spotrebiteľskú uvedomelosť. Vysoké environmentálne vedomie sa dá odhadnúť len tým, že teraz robím túto úlohu ako študentka environmentálnych štúdií, a taktiež cez proenvironmentálne návyky a občiansku angažovanosť v tejto téme.

Mám ráda čas strávený v přírodě. Líbí se mi asi hlavně, jak se v ní cítím. Líbí se mi ty barvy, zvuky, vůně... uklidňuje mne to, cítím se svěží, mám víc energie. Dá se říct, že v přírodě je člověk najednou svobodný. Doma leží ten notebook, na kterým mám začít psát další seminárku, nádobí ve dřezu, spousta povinností, ale i možností (pustit si film, číst si...). Ve městě to na pohled není ono, poplivaný chodníky a přeplněný koše, smrad vedle z bistra... Ale v parku, v lese, na venkově, na louce, na poli, časně z rána, pozdě večer, je to jiný. Možná je to spjatý s představama ve společnosti, ale cítím jak kdyby to bylo správně, po tisíciletí lidi žili ve větším sepjetí s přírodou, stromy, poli a řekami. A teď jsme v těch betonových panelácích, trávíme čas v kancelářích a do přírody se jezdí o víkendu, možná. Zároveň už ale nejsme tak připravení, jak zpívá Pokáč v písničce V lese - sotva tam vstoupíš, zasviníš si boty značky Nike... není tam žádnej signál.. abych si mohl vyřídit mail, vylezl jsem na posed... taková směsice pocitů, si tam doma ale zároveň tak nepřipravený na nepohodlí, bláto, vítr, zimu...	Myslím si, že jsem člověk se 1) střední (až vyšší) potřebou kontaktu s přírodou, 2) spíše nízkou adaptací na přírodní podmínky, 3) velmi vysokým estetickým postojem k přírodě, 4) nejspíše vyšším etickým postojem, a 5) vysokým environmentálním vědomím. 1) Když jsem dlouho zavřená doma, jde na mne rychle ponorková nemoc, zároveň když nemám možnost odjet na víkend k našim na vesnici, zároveň mi ale stačí někdy i park, nebo prostě pobyt na čerstvým vzduchu, nebo pár minut na zahradě u našich. 2) Já ty věci doháním tím teplým outdoorovým oblečením, kvalitním spacákem a stanem, nedávám přespávání v hamakách a komáry, to už mám vyzkoušeno. Zároveň nějaký ten čas v přírodě s tím stanem a tak dávám, což dost lidí ne. 3) V podstatě o tom byla má první sebereflexe, světlo, zvuky, vůně, to mně fascinuje, energizuje, osvobozuje. 4) Člověk dle mého nestojí nad přírodou, nemá žádný vyšší práva oproti ostatním živ. a rostl. druhům a to co páchá na týhle planetě je k vzteku a breku 5) Snažím se žít co nejvíc uvědomněle, co se týče odpadů, osobní spotřeby, jídla, apod. Zároveň se věnuju nějakým těm aktivismům.
Můj vztah k přírodě se během mého dospívání postupně měnil, přestože jsem vyrůstala v hlavním městě, měla jsem hned u domu oboru Hvězdu a Ladronku, měla jsem se tedy kde vyběhat a většinu času jsem trávila venku, pobyt tam byl za odměnu, když jsem nemohla nikam dál od domova, postačila k dovádění zahrada, celé léto jsem trávila po lesích na chalupě. Následovalo bouřlivé období vzdoru v "nácti", kdy odjezd od kamarádů každý víkend na chalupu jsem vnímala jako za trest, vycházky do lesa, když jsem ani nemohla hledat houby, jsem brala jako nutné dýchací zlo. Teď si naopak o to víc cením, když se dostanu kamkoliv do přírody, z hluku města, kde je ticho, klid a vůně, můžu se uklidnit a vše si v klidu srovnat, beru to i jako karanténu, kdy pro mě všechny úkoly a povinnosti zůstávají zavřené někde zcela jinde a nechci si jimi tuto svoji přírodní karanténu nakazit. Kvalita životního prostředí je pro mě důležitá a není mi lhostejná, pokud budeme nadále fungovat stejně a nezmírníme množství znečištění, které každý den vytváříme, zůstane nám z životního prostředí pouze prostředí.	Můj vztah k přírodě a životnímu prostředí se prolíná všemi charakteristikami, nemohu však říci, že bych v každé charakteristice obývala nejvyšší příčky. Má potřeba kontaktu s přírodou je relativně vysoká, potřebuji odjet a nějakou chvíli si tam v klidu pobýt, vydýchat se dívat se kolem sebe, jak je všechno krásně barevné, vnímat tu typickou vůni pro dané roční období (tedy i estetický postoj). Po dvou týdnech, které strávím ve městě bez možnosti odjet, ale netrpím úzkostí, ani se to na mě nijak fyziologicky ani psychicky nepodepíše. Stejně jako fakt, že jsem jezdila na "malířák", kde jsme na týden odjeli malovat do přírody, ze mě nedělá stoprocentního milovníka estetiky krajiny, přestože se na ni velmi ráda dívám. Měla jsem za to, že adaptaci na přírodní podmínky mám celkem obstojnou, každé léto jsme s kamarádkami jezdily řádku let na "čundry" do přírody, vykřesat oheň však neumím, postavit přístřešek bych možná dokázala, ale spát pod ním bych nedoporučovala. V této sféře jsem tedy také zlatý střední průměr. Etický postoj k přírodě mi byl vštěpován od malička, když jdeš na návštěvu, nedemoluješ nábytek, neházíš tam odpadky kam se ti zamane a nešlápneš jim na psa, do lesa jdeme taky na návštěvu, tak se podle toho chovej a koukej se, kam šlapeš. Environmentální vědomí mám, ale vím, že je stále co zlepšovat, ještě nikdy jsem nešla něco blokovat.

K přírodě a životnímu prostředí mám velmi blízký vztah. Jsme kamarádi, já se snažím pomoct jim a oni na oplátku pomáhají mně. Já se snažím chovat tak, abych přírodu a životní prostředí neničila, aby se měla co nejlépe, snažím se učit i své okolí, aby se o ně starali, protože vím, že se nám odvděčí a byla bych ráda, aby to bylo v dobrém a ne ve zlém. Myslím si, že má velkou sílu a dokáže nepředstavitelné věci a lidé oproti Matce přírodě nic nezmůžou. Ráda do přírody i chodím a snažím se ji vnímat všemi smysly a považuji se za někoho, kdo jí docela dobře rozumí a chová se, jak má. V přírodě nacházím klid a odpočinek a zároveň si uvědomuju, že je třeba si jí vážit a že může být i nebezpečná, pokud nebudeme připraveni tak, jak máme. Chtěla bych v přírodě trávit času co nejvíce a je mi v ní často lépe, než ve městě. Životní prostředí chápu jako vše, co nás obklopuje a měli bychom se o to starat, aby se nám žilo co nejlépe a neničit jej.	Často cítím silnou potřebu kontaktu s přírodou, pokud jsem dlouho v městském prostředí, tato potřeba je až urputná a extrémní. Vím, že příroda velmi pomáhá mé psychice, uklidňuje mě a stejně tak mi prospívá i po fyzické stránce, protože je pro mě čas strávený v přírodě většinou i fyzickou aktivitou. O přírodě se mi často zdá, fantazíruji a často do ní utíkám, jako na bezpečné místo, kde mi nic nehrozí (např. pokud tam nejsou lidé). Mám ráda i přírodní materiály, upřednostňuji dřevěný nábytek a další přírodní prvky. V adaptaci na přírodní podmínky se postupně čím dál více zlepšuji, vím, co příroda dokáže a docela i co mám očekávat, jak se připravit, nerozhodí mě jen tak něco, ale kompletně adaptovaná určitě nejsem (např. spaní pod širákem či otužování ještě není pro mě, ale blížím se). Esteticky vnímám přírodu velmi silně, pokud možno všemi smysly, všímám si toho, čeho ostatní často ne, zasnívám se, rozplývám, inspiruje mě, snažím se zapamatovat si momenty co nejpřesněji, mám chuť psát básně a malovat obrazy. S přírodou soucítím, beru zodpovědnost za své chování, snažím se být co nejvíce v souladu a nic nenarušovat (ne vždy se mi to daří), tyhle pocity se u mě rozhodně prohloubily hlavně od té doby, co studuji enviro. Vnímám jak to pozitivní, tak i to negativní, co lidé přírodě způsobují, prožívám to, cítím se špatně za to, co jiní ničí a dokáže mě to i rozesmutnit. Mé vědomí se také prohlubuje díky vzdělávání, o které jsem se dříve snažila, ale jako samouk mi to nešlo dostatečně dobře. Environmentální problémy beru vážně a snažím se chovat co nejudržitelněji a poučuji o tom i své okolí.

Formování mého přístupu k přírodě začalo především od dětství, kdy mě moji rodiče a prarodiče učili a také mi řekli o tom, jak se chovat, například vždy se uklízet, respektovat právo zvířat na jejich život v žádném případě nemučte ani nezabíjejte, pokud to pro jídlo nepotřebuji. Moji prarodiče žijí ve vesnici a mají svou vlastní zahradu a zahradu, stejně jako kuřecí přístřešek, takže jsem byl velmi často spojen s přírodou, pomáhal jsem jim v této práci a osobně jsem viděl, jak příroda funguje v praxi. Od raného dětství, pochopení, že jsme nedílnou součástí přírody a s ním každý den spolupracujeme, takže se snažím chovat podle toho. Jeden z malých základních příkladů v mém životě, který se týkal úcty k životnímu prostředí, i když se to může zdát nevýznamné, ale přesto: Vzpomínám si, když jsem kouřil cigarety, dva nebo tři roky jsem se snažil za každou cenu zahodit nedopalky cigaret ve volební urny si vzpomínám, že během tohoto období byly úmyslně vyhozeny pouze jeden nebo dva nedopalky cigaret a poté, když jsem ve spěchu při nástupu do autobusu narazil na vyšší moc, nemohl jsem najít, kam ho zahodit, jen volební urna nebyla k dispozici :). Je to jen to, že jsem někdy přemýšlel, jak si lidé myslí, když kouří, a mnoho lidí je vyhodí, když si pomyslí: „Ano, je to jen jeden zadek cigarety, je to v pořádku," ale když se spojíte za každou takovou osobu na všechny roky a dáte ji dohromady, pak že nevrhali do urny, bude tam velmi velká hora a pak to bude děsivé a urážlivé. Příroda mě také opravdu překvapuje a inspiruje svou rozmanitostí, stejně jako procházkami v parku a lese, můžete dobít baterie a zbavit se deprese.	Neřekl bych, že mám na ploše květiny, stejně jako všechny každodenní atributy mého života souvisí s přírodou, ale často chci chodit na procházku do parku nebo lesa, dýchat čerstvý vzduch, chodit na piknik s přáteli nebo chodit na táboření se stany, v zimě jet na snowboardu tímto způsobem a užívat si zimní přírody a v létě jít na moře to vše je v mém životě a to mě baví. Pokud jde o druhý aspekt, nemohl bych se obejít bez nezbytných technických věcí, které pomáhají přežít v přírodě, protože nemám žádné zkušenosti s přežitím v přírodě v extrémních situacích, dobře, nebo kdybych byl jen v přírodě bez zápasů, čerstvá voda nebo stan by pro mě byly nepříjemné, možná se v budoucnu naučím, jak se bez toho obejít, ale jít do přírody se stany a žít pár dní v lese, kde se například snažím získat jídlo rybářským prutem, mě například inspiruje. Ne velmi často, ale stává se, že se zastavím a podívám se například na listy stromů nebo sleduji, jak mraveniště žije svůj život nebo jak les voní po dešti, a někdy se snažím soustředit, jaké emoce cítím v tu chvíli. Ale v podstatě jsem to začal relativně nedávno. Neřekl bych, že v tomto ohledu jsem měl zkušenost, vzpomínám si, že až v létě jsem řezal strom motorovou pilou, ale byl nemocný a trochu zasahoval do místa, kde byl umístěn. Jsem však více nakloněn věřit, že všechno má právo na život, bohužel to není vždy možné sledovat. V tomto případě nebudu říkat, že jsem ideálně nakloněn k životnímu prostředí a správně likviduji přírodní zdroje, stejně jako energii a vodu, ale vždy se snažím o sebe, kdekoli vyhodím odpadky a také třídím odpad. Ale každý den se snažím zlepšit svůj přístup k životnímu prostředí.

Keď som sa zamyslel nad mojím vzťahom k prírode, napadajú ma slová ako krása, kľud, prepojenosť, ale aj odpojenosť a zodpovednosť. Prírodný svet ma fascinuje. Či už sú to komplikované spôsoby, ktorými funguje les, alebo konkrétne špeciálne tvary a zafarbenie zvierat či listov. V poslednej dobe som častejšie a častejšie fascinovaný bežnými vecami okolo mňa - sfarbenie niektorých vtákov, alebo štruktúra granátového jablka. Príde mi to ako zázrak, že príroda niečo také vytvorila. Ďalším dôležitou časťou môjho vzťahu k prírode je prítomnosť v nej samotnej. Keď som v prírode, cítím kľud, relax a istým spôsobom získavam nadhľad nad svojím životom a svetom ako takým. Príroda je krásnym dôkazom toho, ako je všetko prepojené a nič by nefungovali v izolácii (osamote) a tak isto aj to, že sme jej súčasťou aj my. To najviac cítim, keď som v pravidelnom kontakte s pôdou a pestujem nejakú zeleninu či ovocie. Vo vzťaku k prírode vnímam ako svoju zodpovednosť. Mám akúsi úctu k tomu, že práve príroda je základom všetkého života a preto k nej treba mať úctu a ďalej ju chrániť. Tomuto presvedčeniu sa snažím podriadiť svoj životný štýl ale aj profesionálne zameranie. Tu vnímam ako paradox to, že ju chcem chrániť, ale chodím do nej málo. Táto odpojenosť je pre mňa celkom bežná, hlavne behom školského roka, kedy žijem mestský, študentský a zaneprázdnený život, kedy sa do prírody nepozriem niekedy aj celé mesiace (okrem parkov, ktoré mi les nenahradia). Vtedy mám pocit, že mi tento element v živote chýba.	Myslím, že v rámci svojho uvažovania som nejakým spôsobom pokryl aspekty skoro všetkých subkategórií. Rozhodne mám veľkú potrebu byť v kontakte s prírodou. A sám vnímam, že mám toho kontaktu nedostatok. Snažím sa to vynahradiť aspoň tým, že mám v izbe niekoľko rastlín, kompostujem a aj tieto malé interakcie s kolobehmi života mi prírodu približuje. Čo sa týka adaptácie na prírodné podmienky, som schopný so základnými vecami v prírode prežiť, ale aj tým, že do nej moc nechodím, tak nie som napr. až tak dobre stavaný na to, tráviť v prírode čas napr. v zime a pokiaľ som vonku a začne mi byť trochu zima, tak to neznášam dobre. Estetický aspekt prírody vnímam, ale musím byť vo správnom nastavení. Niekedy idem do prírody a som tak zahĺbený do svojich myšlienok, že okolie až tak nevnímam. Keď sa ale na prírodný svet okolo sústredím a som v inom rozpoložení, prírodu viem vnímať celkom intenzívne a vedia ma zaujať rôzne tvary stromov, farby… V rámci etického postoju k prírode sa prikláňam hlavne k strane, ktorá verí, že príroda sa o seba vie postarať sama a najlepšie je do nej nezasahovať. A environmentálne povedomie je u mňa pomerne vysoké a do značnej miery ovplyvňuje môj životný štýl či aj moje sny (oveľa radšej by som býval v malom hlinenom dome so záhradou ako vo veľkom dome s autom…)

Můj vztah k přírodě je velmi pozitivní, přírodu miluju. Příroda pro mě znamená něco, co je pro nás životně důležité a bez čeho nepřežijeme. Měli bychom si jí vážit a také se v ní podle toho snažit citlivě a s úctou k ní hospodařit. Příroda mi poskytuje radost při pohledu na hezkou krajinu nebo uvolnění a relexaci, když jdu na procházku a zastavím se na svém oblíbeném nebo krásném místě, abych si vychutnala okamžik kontaktu s ní. Důležitá je pro mě estetika přírody, krásná krajina nebo krásné místo v přírodě mi poskytuje potěšení a radost. Cítím se v přírodě šťastně. Snažím se také učit, co kolem mě žije a roste a ráda si fotím živočichy, rostliny a krásná místa, která na procházkách vidím. Největší vztah mám k přírodě a okolí své rodné obce v podhůří Beskyd. Líbí se mi přírodní prvky krajiny jako lesy, mokřady a další, ale také prvky vytvořené člověkem, jako je většina luk a pastvin, sady nebo rybníky. Nelíbí se mi příliš zemědělská krajina, kde kromě polí není prakticky nic jiného. Nejraději mám lesy, které k naší krajině podle mne neoddělitelně patří, zvláště ty listnaté a smíšené, lužní - nížinné i horské. Dříve se mi líbily i smrkové monokultury, ale od té doby, co jsem si od nich zjistila více informací, jednoznačně preferuji lesy listnaté a smíšené. Proto při procházkách přírodou zažívám kromě radosti, uvolnění a relexace také smutek, protože se mi těžko dívá na velké holiny vzniklé po kůrovcové kalamitě na na kácení stromů obecně.	Po přečtení pěti charakteristik vztahu lidí k přírodě jsem si uvědomila, jak vztah lidí k přírodě může být rozporuplný a že každý člověk může pozitivním vztahem k přírodě myslet něco jiného. Já jsem člověkem s velkou potřebou kontaktu s přírodou. Ráda do přírody chodím, mám doma knihy o přírodě, maluju ji a nejvíce se mi líbí obrazy s přírodní tématikou. Potřeba kontaktu s přírodou mne také vede k výsadbě ovocných stromů na rodinných pozemcích. Naproti tomu se domnívám, že nejsem dobře adaptovaná na přírodní podmínky, protože jsem se dovednostem a schopnostem přežití v přírodě ani pěstování a chovatelstvím dříve moc neučila. Nemám na to příliš fyzickou kondici ani orientační smysl. Dále se domnívám, že mám spíše vyšší estetický smysl pro přírodu, protože mne inspiruje, dává mi radost a jsem schopna v ní vnímat zajímavé detaily. Umím se na ni soustředit. Mám také přátelský etický postoj k přírodě. U této charakteristiky je zajímavé sledovat rozporuplný etický postoj lidí k přírodě. Často lidé říkají, jak přírodu mají rádi, ale pokud mají projevit nějaký konkrétní názor ve věcech, které se jich dotýkají, jsou řasto proti přírodě (například podporují kácení stromů). Domnívám se, že mám i dobré environmentální vědomí. Snažím se chovat k přírodě eticky zodpovědně a často s ní cítím soucit.
Môj vzťah k prírode je veľmi dobrý, aj keď by som nepovedala že som človek, ktorý v nej trávi všetok svoj voľný čas. Rada si tam však chodím oddýchnuť, hlavne ak mám veľa povinností a potrebujem prísť na iné myšlienky. Najradšej mám prechádzky v prírode, turistiku alebo pobyt v lese. Dá sa tam dobre a nerušene premýšľať, viem že ma nikto nebude otravovať. Bývam v menšom meste no neďaleko hôr, takže v mojom detstve boli návštevy kopcov, či už pešo alebo na bicykloch, časťou a samozrejmou záležitosťou. Už vtedy som videla ako z roka na rok miznú stromy a pribúdajú odpadky, vtedy som však ešte netušila o väčších ekologických problémoch. Tiež sme niekedy veľa času trávili u starých rodičov na záhrade, a fascinovalo ma ako si dokážu sami vypestovať ovocie a zeleninu. Momentálne síce netrávim v prírode až tak veľa času pretože tiež mám rada kultúrny život v meste, ale rada to vyvážim pobytom v prírode a na čerstvom vzduchu vždy keď je možnosť.	Povedala by som, že moja potreba kontaktu s prírodou je skôr stredná. Bývam a som rada v meste, ale snažím sa to vyvážiť časom stráveným v prírode, hlavne prechádzkami, pobytom v lese, záhrade alebo športom na čerstvom vzduchu. Na prírodné podmienky som adaptovaná menej, mám síce teoretické znalosti z kníh alebo seriálov o prežití v divočine, ale prakticky som to zatiaľ príliš nevyužila. V predošlom texte mi vôbec nenapadlo zmieniť estetický postoj k prírode, ktorý je pre mňa významný pretože sa občas venujem kresleniu a maľovaniu. Príroda ponúka množstvo motívov a inšpirácie, najradšej mám ako sa s ročnými obdobiami mení farebná škála prírodných scenérií. Čo sa týka etického postoja environmentálneho vedomia, na pomyselnej škále som asi stredne až vyššie. Uvedomujem si súčasné environmentálne problémy a ich súvislosti a snažím sa k životnému prostrediu chovať ohľaduplne, napríklad triedením odpadu či znižovaním spotreby.